

вотно. Хранилъ се е съ трѣва и клончета отъ иглолистни растения. (Въ Сибирь сж намирани мамонти съ напълно загазени клончета отъ иглолистни дървета и треви между зжитѣ имъ, или не досмлѣни въ стомаха).

Какво е станало точно, не се знае, та така отведнажъ да загине мамонта.

Загива и мамонта, но човѣкъ останалъ да живѣе обкръженъ отъ много неприятели и незгоди въ живота. Съ съзнание и умъ човѣкъ станалъ господарь надъ много отъ звѣроветѣ: едни прогонилъ далечъ отъ жилището си, а други превърналъ въ покорни домашни животни, каквито сж: коня, вола, бивола, кучето и мн. др.

Скоро човѣкъ — пещерниятъ човѣкъ, се издигналъ високо надъ животнитѣ, и съ бистъръ умъ и воля почва да управлява свѣта.

Долотопнитѣ животни отдавна сж загинали. За тѣхъ сждимъ по вкаменелитѣ останки отъ тѣлата имъ, които сж единствени доказателства за сществуването имъ. По тѣзи останки, на допотопнитѣ животни, днесъ ученитѣ възстановяватъ миналото на нашата земя и знаятъ за живота на животѣ твари изобщо.

Човѣкъ, макаръ и да предхожда животнитѣ съ своя разумъ, макаръ и да е вѣнеца въ творбата на вишия творецъ, все пакъ, има моменти, забравя себе си, излиза отъ човѣшкото и започва да руши и унищожава всичко онова, което е създалъ като човѣкъ. Въ такива моменти на умопомрачение човѣкъ става звѣрь и съ нищо не се различава отъ „допотопнитѣ“ си събратя.

Умниятъ човѣкъ трѣбва да съзнава това, и знаейки, че има съвършенство, трѣбва да се стреми къмъ възвишеното, къмъ хубавото, за да оправдае мѣстото, което творецътъ — Богъ му е опредѣлилъ.

К р а й.